Schubert András

Levéltitok

A délutáni szunyókálás bársonyos szövetébe durván hasított bele a telefoncsörgés.

– Öcsi?

Öcsi félálomban is azonnal felismerte Árpád rekedtes hangját.

– Miért? Jobbat reméltél?

Árpád elengedte a füle mellett a pikírt megjegyzést.

– Lenne egy kis meló a hétvégére.

– Mondjad, írom.

– Az Erdészeti Szakszervezet rendezvényéhez kellene egy kis hangulatot csinálni.

– Megoldom. Mikor, hol?

– Szombat este, Sopronban.

– Püff! Akkor erre tényleg rámegy a hétvégém.

– Viszont ha egy kicsit erősködünk, akkor meglesz a dupla gázsi.

– Hát csak erősködj, rajtam nem fog múlni.

Öcsi kis grimasszal tette le a telefont. Lettek volna jobb tervei is a hétvégére, de a dupla gázsi is jól fog jönni a költségvetési hézagok befoltozására.

A háború előtt Brenner Öcsi a legkeresettebb fiatal bárzongoristák egyike volt. Csinos fiú és tehetséges zenész. Vendéglátóhelyek és magánrendezvények versengtek érte. Szólistaként és ünnepelt sztárok kísérőjeként csillogott, éveken át szinte egy szabad napot nem engedett magának.

Aztán nehezebb idők jöttek. A jó hír az volt, hogy túlélte őket. A rossz az, hogy a bárzongoristák nem tartoztak az új idők kegyeltjei közé. Művész úrból Öcsi szórakoztatóipari kultúrmunkás lett, és a Rendezvényszervezési Hivatal közvetítésével csurrant-cseppent számára feladat. Itt ismerkedett össze Tásler Árpáddal.

Barátkozást nem mondanék, mert Árpád nagyon távol állt azoktól, akikkel Öcsi barátkozni szokott. Túlságosan prózai, gyakorlatias módon viszonyult az élet dolgaihoz, akár a zenéről, akár a nőkről, akár bármi másról essék is szó. „Nicht unsereiner” – mondták volna rá Öcsi szülei, ha visszajöttek volna onnan, ahonnan nem jöttek vissza. Viszont – saját bevallása szerint – nagy rajongója volt Öcsinek. Váltakozó hölgyek társaságában hallgatta őt hol az Évában, hol a Matadorban, hol az általa csak Kisbüdösnek nevezett Petite Boudoirban. Szintén saját szavaival élve,

számtalan numerához szolgált Öcsi zongorázása tökéletes előjátékul. Rajongása azonban nem akadályozta Árpádot, hogy a Rendezvényszervezési Hivatal munkatársaként kialkudja és bevasalja a percentjét azokért a fellépésekért, amelyeket valójában hivatalból közvetített ki Öcsinek. Ilyen idők voltak azok, ki emlékszik már rájuk...?

Hogy pontosan mi volt Árpád munkaköri és munkakörön kívüli tevékenysége a Hivatalban, azt Öcsi sohasem firtatta. Biztosan jól csinálta, amit csinált, mert elfogadható munkákat tudott szerezni azután is, hogy 1956 őszén Öcsi olyan rendezvényeken is részt vett, amelyeket nem kifejezetten a Hivatal szervezett számára. Árpád mindössze a jutalékát emelte fel néhány százalékkal.

– Veszélyességi pótlék – magyarázta sokatmondó mosollyal.

Öcsi néha berzenkedve, de elfogadta Árpád segítségét. Persze ő is megtette, ami tőle tellett. Játszott iskolai rendezvényeken, kísért munkáskórust, egyszer még templomi orgonán is helyettesítette a megbetegedett kántort, a tanácselnök sógorát. Néha pedig játszhatott a pártelit illusztris tagjainak házi rendezvényein. Ilyenkor a hajdani pasaréti és rózsadombi nagypolgári partik hangulatát idézhette fel magában, annál is inkább, mert gyakran ugyanazokban a villákban játszott, mint egykor. Máskor persze kevésbé vonzó helyszínekre, lerobbant vidéki kultúrházakba, szövetkezeti mulatságokra irányították. Szakmailag mindegyik egyforma kihívás volt. A közönség mindenhol teljesen kiszámíthatatlan, a legváratlanabb helyeken lehet fergeteges siker, másutt pedig tökéletes közöny.

Hát akkor most majd az erdészek. Miért is ne?

Nem sokkal később Árpád újra hívta.

– Rendben van a dupla gázsi. Ez a jó hír.

– És mi a rossz?

– Rossz nincs. Csak az a kérés, hogy lehetőleg minél több erdővel kapcsolatos szám legyen a műsorban.

– Viccelsz? Ebben az én műfajomban valahogy nem igazán divatos az erdő.

– Egy kicsit majd erőltesd meg magad. Itt van mindjárt ez a divatos zongorista, az a Jankovics, vagy hogy is hívják.

No, igen. Horst Jankowski, a Séta a Fekete-Erdőben. Öcsi együttérző volt német kollégájával, aki remek poszt-pop dzsesszt is tudott játszani, de a világ inkább a cukormázas giccseit tartja számon. Persze neki is lehettek költségvetési hézagjai. De éppenséggel akár még élvezheti is, amit csinál. Öcsi pontosan ismerte azt az ellentmondásos érzést, amikor a zenész olyasmivel kápráztatja el a közönséget, amiről ő maga pontosan tudja, hogy milyen olcsó trükk. De végül is a közönség örül, és voltaképpen

ez a cél. Legyen akkor a Schwarzwaldfahrt. És mi még? A Mesél a Bécsi Erdő Strausstól. Erdő szélén nem jó lakni. Ég az erdő, ropog a nád. Vagy ezeket az utóbbiakat az erdészek nem szeretnék igazán?

Öcsi sóhajtott. Kérhették volna inkább Erdei Frédit. Neki legalább a neve odaillő. Egy Brenner az erdőben csak égeti magát. Mindegy, túl leszünk ezen is. Miután túlélte a retteneteket, Öcsi örökre megtanulta, hogy az élet bosszúságai, nehézségei csak futó kalandok, amelyek ugyanúgy véget érnek, mint a legnagyobb örömök, gyönyörűségek.

Aznap este az NDK-Magyar Baráti Társaság klubjában lépett fel. Próbaképpen eljátszotta a Fekete-erdőt. Elképesztő sikere volt, olyan vastapsot kapott, mint talán sosem.

Másnap Árpád korán reggel telefonált.

– Tudom, hogy én adtam az ötletet, de talán nem a legjobb helyen tartottad a főpróbát.

– Még hogy nem? Akkora sikerem volt, mint már régen.

– Az lehet. De egy bejelentésben provokációra gyanakodtak, hogy egy NDK-s rendezvényen nyugatnémet számot játszottál.

Öcsi elfojtott egy káromkodást, és azon tűnődött, hogy vajon az ő drága szülei különbséget tudtak-e tenni a lágerben a keletnémet és nyugatnémet őreik között, de ezt a kérdést most nem tárgyalta meg Árpáddal.

– Akkor most Sopronban játsszam, vagy ne játsszam?

Árpád hallhatóan zavarban volt, majd eldöntötte.

– Sopron az már majdnem Ausztria. Játsszad!

*

Átszállás nélkül busszal lehetett eljutni Sopronba. Öcsi azonban, amikor csak tehette, a vonatot választotta. Ott lehetett sétálni a folyosón, keresni egy üres kupét, vagy éppen egy olyat, amelyben kellemes társaság kínálkozott. Olvasni is sokkal jobban lehetett, mint a buszon.

Utazótáskájába a váltás fehérneműt és a paksaméta kotta mellé bepakolt jó néhány könyvet, és egy nem túl korai vonattal elindult a Déli pályaudvarról. Meghívói ebédet is ígértek neki, méghozzá nem akármilyet. Az erdészek természetes szövetségben álltak a vadászokkal, és a Szakszervezeti Ház étlapja olyan vadételeket kínált, amilyenekhez Pesten a kiváltságosok sem gyakran jutottak. Öcsi nem is terhelte túl a gyomrát reggelivel és tízóraival, nehogy le kelljen mondania bármi finomságról.

Győrig elrohant az idő. A krimi, amit olvasott, annyira lekötötte, hogy csak egy pillanatra lepődött meg, hogy a szemben ülő néni, aki addig folyamatosan átható illatú fokhagymás kolbászt majszolt, egyszerre csak

bajuszt növesztett, és pipázni kezdett. A gyilkos kezén akkor kattant a bilincs, amikor már Győr külvárosainál jártak.

Az átszállásig a menetrend szerint egy háromnegyed órát kellett várni. Öcsi beült az Utasellátóba, és egy duplát rendelt. Amíg a kávéra várt, a következő könyvet próbálta kiválasztani. A szeme sarkából vett észre egy néhány asztallal odébb ülő lányt. Különleges jelenség volt. Öltözetét közhelyesen szólva a „lezser elegancia" jellemezte. Pulóver, nadrág, sportcipő – a legkevésbé sem hivalkodó, de választékosan harmonizáló színek, feltűnően jó minőségű anyagok. Kávéspohár volt előtte is. Elmélyülten jegyzetelt egy nagyalakú spirálfüzetbe. Láthatóan komolyan dolgozott, de szeme és szája sarkában volt valami elragadó kis mosoly. Mindennek a tetejébe egy olyan sapkát hordott, amit még a művészhóbortokhoz szokott Öcsi is csak elismerően tudott megbámulni.

Biztosan külföldi, szögezte le magában Öcsi. Miközben kavargatta a kávéját, és egyre szórakozottabban lapozgatta az olvasásra váró könyveket, minden második pillantása a lányra esett. Sapi, így becézte magában. Oda kellene menni, és valami nagyon okosat mondani neki. De mit? És milyen nyelven? Sapi most belekortyolt a kávéjába, becsukta a füzetet, és felnézett. Pillantása Öcsire esett, meglepett arcot vágott, a mosoly a szeme és a szája sarkában még elragadóbb lett. Felállt, és Öcsi asztala felé indult.

Öcsi megdermedt. Mit akarhat tőle ez a lány? Egy pillanatra megfordult, hátha mögötte látott meg Sapi valakit, akinek a mosoly szólt. Ott azonban nem volt senki. A lány odaért Öcsihez, és derűs hangon kérdezte:

– Brenner tanár úr, ugye?

Öcsi majdnem leverte a kávéspoharat, olyan hevesen pattant fel a székről.

– Brenner, igen – bólogatott, – de a „tanár úr" meglep.

– Akkor hogyan szólíthatom?

Öcsinek semmi frappáns nem jutott eszébe.

– Öcsi. Brenner Öcsi, így ismernek mindenütt. De ezt a tanár urat honnan vette.

– Biztosan nem emlékszik rá, tizenegynéhány évvel ezelőtt a gimnáziumi kórusunkat kísérte, amikor a megyei döntőre készültünk. Kazinczy gimi, Győr. Engem Gróf Szilviának hívnak.

Persze, hogy emlékezett. Nagyon jól fizető, és kellemes munka volt. Le is költözött egy pár napra Győrbe, egy tanári szobát kapott a kollégiumban. Meg is volt lepve, hogy Győrben nem találnak alkalmas zongorakísérőt, de Árpád rámordult, hogy ne sokat agyaljon ezen, tegye a dolgát, és fizesse neki a jutalékot. Megértette.

A kórus tehetséges, aranyos lányokból állt, talán meg is nyerték a döntőt, vagy legalábbis valamilyen különdíjat. Öcsi azonban azt a korosztályt férfi szemmel nem igazán vette tekintetbe. Őt már fiatalon az érett szépasszonyok dongták körül, és később is az éjszakai művészélet csillagai vagy éppen a bártündérek kényeztették. Tartósabb, tartalmasabb kapcsolatra nem volt igazán sem alkalma, sem lehetősége.

Öcsi próbálta megerőltetni a memóriáját, hátha beugrik valami Sapi, illetve Szilvia diákkori lényéből, de hiába igyekezett. Próbálta kicsit elkenni a dolgot.

– Dehogynem emlékszem. Azóta sem dolgoztam olyan remek kórussal. És mindnyájan olyan elragadóak voltak, hogy az alatt a rövid idő alatt még rangsorolni sem tudtam volna magukat.

– De azt talán sejtette, hogy mindnyájan szerelmesek voltunk magába?

Öcsi nem akarta mondani, hogy ha sejtette volna is, elhessegette volna magától a gondolatot. Inkább csak évődve kérdezte:

– Maga is?

– Én a leginkább. Amikor elment, hetekig vigasztalhatatlan voltam.

Öcsi most már kezdett magához térni az első másodpercek zavarából. Szilvia közelről éppen olyan lenyűgöző volt, mint néhány asztalnyi távolságból. Vagy még inkább. Nemcsak a látványa, hanem az illata is. Öcsi felbátorodva kérdezte:

– Talán maga is a soproni vonatra vár?

– Pontosan. Esetleg meghívhatom az asztalomhoz?

– Én is ezt akartam javasolni, de megelőzött. Elfogadom a meghívást.

Öcsi fogta a maradék kávéját és átültek Szilvia asztalához.

– Szóval, Öcsi. Emlékszem, volt közülünk, aki tudta, hogy ez a beceneve, de én valami romantikusabbat képzeltem magához.

– Például?

– Nem is tudom. Talán Artúr. Vagy Eduárd. Brenner Eduárd, a világhírű zongoraművész.

– Részemről a megtiszteltetés, ha mostantól Artúrnak szólít. Vagy Eduárdnak.

Szilvia azonban a fejét rázta.

– Nem. Ha Öcsi, hát legyen Öcsi. Csak éppen egy Öcsihez nem illik a magázódás. Van kifogása a tegeződés ellen?

Dehogyis volt Öcsinek kifogása. Kihörpintették maradék kávéjukat, és máris pertuk voltak.

A következő órák a vasútállomáson és azután a vonaton úgy teltek, mint amikor két hajdani barát vagy szerelmes hosszú idő után újra egy-

másra talál. Mindent tudni akartak egymásról, és minden el akartak mondani a másiknak. Szilvia az Erdészeti és Faipari egyetemen készült megvédeni egyetemi doktori disszertációját.

– Csak nem favágó vagy erdőkerülő szerettél volna lenni gyerekkorodban?

– Nem egészen. De kisgyerekkorom óta bámultam a fákat. Leginkább a faleveleket.

– A leveleket?

– Igen. Ahogy változtatják a színüket. Ahogy minden ősszel lehullanak, és azután újra kizöldülnek. Lepréseltem, és gyűjtöttem minden változatukat. Azután, amikor megtudtam, hogy a Szilvia név az erdő szóból ered, akkor már biztos voltam benne, hogy én az erdőkkel, fákkal és a levelekkel szeretnék foglalkozni egész életemben.

– És aztán Sopronba mentél az egyetemre?

– Nem. Pesten lettem biokémikus. Végre megértettem, hogyan és miért színesednek a levelek. Lett egy pár önálló gondolatom is, így kerültem kapcsolatba a soproniakkal. Aztán a doktorimat már itt csináltam.

Öcsi alig ismert magára. Elképzelni sem tudta volna, hogy akár egy percig képes lenne kiselőadást hallgatni a klorofillekről, karotenoidokról és antocianinokról, most pedig mindez izgalmasabb volt számára, mint a nemrég kiolvasott krimi. Arra pedig teljesen magától jött rá, hogy Szilvia öltözékének általa is megcsodált színei a fák lombjainak az évszakhoz illő árnyalatai voltak.

Ahogy közeledtek Sopronhoz, Öcsit egyre jobban feszítette a kérdés, hogy mi lesz a megérkezés után. Elköszönnek és elválnak, mint két véletlen utastárs? Azért címet és telefonszámot cserélni mindenképpen kellene! Ízlelgette magában, mi lehetne egy nem tolakodó, és mégis férfias formula, de megint lemaradt egy tempóval.

– Ha le tudnál mondani a gasztronómiai élvezetekről, elkísérhetnél, és megleshetnéd, hogyan dolgozik egy ilyen magamfajta sapkás erdei manó.

– Bemennénk az egyetemre?

– Nem, kimennénk az erdőbe. Van ott egy mérőállomás, ott lenne mára még valami dolgom.

Bánta is Öcsi az ebédet! A vasútállomás melletti postáról felhívta a rendezvény titkárát, és egyeztették, hogy mikor kell elkezdenie a műsort. Most már végképp átadta magát Szilvia irányításának.

A busz Lővér szálló melletti végállomásától egy erdei turistaúton indultak el. Bár Öcsi nem igazán erdei sétához volt öltözve, percek alatt belefeledkezett az erdő ezernyi színébe, szagába és hangjába. Szilvia nem is folytatta a tudományos értekezését, hanem másfelé terelte a beszélgetést.

– Egy művész hogyan érzékeli az erdőt? Zenében? Dalban? Versben? Tudnál most rögtönözni valamit, ami kifejezi a pillanatnyi érzéseidet?

Öcsit meglepte a kérdés. Ha lenne itt egy zongora, akkor biztosan könnyebb lenne, de anélkül legalábbis valamilyen szöveg kellene. Versírásra sohasem vetemedett, még romantikus ifjúkorában sem, de amerikai számokra magyar dalszövegeket barkácsolt néha magának. Most is azt találta ki, hogy elképzelt magában egy sima tizenkét ütemű bluest, és egy arra rögtönzött szöveget kezdett énekelni.

„Vége van a nyárnak, nőnek már az árnyak. Színesek a lombok, alattuk bolyongok..."

Szeme sarkából Szilviát leste, hogy felháborodik-e ilyen szégyentelen dilettantizmustól, de meglepetésére Szilvia rajongó tekintettel bíztatta a folytatásra. Néhány további versszak után Öcsi már egészen felbátorodott.

„Hűvös éjszakákon, elkerül az álmom, emlékemben őrzöm csókod melegét..."

Hirtelen Szilviára nézett.

– Gondolod, hogy őrizni fogom?

A következő percek meggyőzték Öcsit, hogy lesz mit őriznie emlékeiben.

A mérőállomás egy kis fabódé volt egy tisztáson. Szilvia kinyitotta a lakatot, és beléptek. Öcsi elképedt a műszerekkel és számára ismeretlen rendeltetésű eszközökkel zsúfolt laboratórium láttán. Szilvia büszkélkedett:

– Ez az én kis birodalmam. Néhány év alatt szereltem fel. Persze, kellett hozzá az egyetem támogatása is. Úgy látszik, hogy az eredményeim elég meggyőzőek voltak. Van esetleg valami, ami közelebbről érdekelne?

Öcsi figyelmét azonban egy számára sokkal ismerősebb bútordarab kötötte le. A sarokban egy kanapé. Szilvia elmosolyodott.

– Néha több napos folyamatos munkára van szükség. Olyankor ideköltözöm.

Észrevette Öcsi kicsit elbizonytalanodó tekintetét, és gyorsan hozzátette:

– Egyedül. Nem is tudom, hogy ez a kanapé elbírna-e két embert is.

Az elbeszélő ilyenkor azt szokta mondani: „Ne vágjunk a dolgok elébe!" Én most megszegem ezt a szokást, és elébe vágok: elbírt.

Talán nem meglepő, hogy tudományról ezen a délutánon már sok szó nem esett. Szinte futni kellett vissza a buszhoz, hogy Öcsi le ne késse a titkárral megbeszélt időpontot. Cikáztak a fejében a gondolatok, hogy akkor hogyan is lesz ez tovább, mit és hogyan javasoljon. Eddigi tapasztalatai Szilviával azonban arra intették, hogy ne is próbáljon itt

okosnak lenni, kettőjük közül ez nem az ő szerepe. Nem tévedett. A buszvégállomáson alig néhány percük maradt a búcsúzkodásra. Szilvia megfogta Öcsi kezét, a szemébe nézett és úgy mondta:

– Ezt a délutánt életünk végéig nem fogjuk elfelejteni. Én legalábbis biztosan nem. De most arra kérlek, hogy ez maradjon is így, emléknek. Ne próbálj engem keresni, se személyesen, se semmilyen más formában. És ha lehet, senkinek ne mesélj a találkozásunkról. Ez nekem borzasztóan fontos. Mondhatni, életbevágó. Megígéred?

Mit mondhatott erre Öcsi?

– Persze, hogy megígérem.

És már indult is a busz.

*

Pont időben érkezett a Szakszervezeti Házba. A résztvevők éppen elindultak az előadóteremből az étterembe, ahol bőséges büféasztalok várták az unalomban és szunyókálásban elfáradt közönséget. Itt állt a zongora is. Öcsi máskor rászánt egy kis időt, hogy megismerkedjék a hangszerrel. A gyakran eléggé lestrapált zongoráknak, pianínóknak mindig akadt egy-két hamis vagy éppenséggel néma billentyűje, ezeket aztán igyekezett elkerülni. Most ilyen előtanulmányokra nem volt idő, de nem is volt rá szükség. Egy kifogástalan állapotú fehér Blüthneren játszhatott. Alighanem a most Szakszervezeti Házként funkcionáló kis palota eredeti tulajdonosáé lehetett. Mindenesetre rendesen karban volt tartva, és ez már a szakszervezetet dicséri.

Öcsinek azonban legkevésbé sem ez járt a fejében. Miközben ujjai gépiesen játszottak kis könnyed bemelegítő futamokat, gondolatai Szilvia, az erdei mérőállomás és a rejtélyes búcsúmondatok körül kalandoztak. Így aztán, amikor már valami érdembeli dallamot illett volna elővezetni, önkéntelenül is az erdei séta blues motívumai, és az arra írt szövegek jutottak eszébe. Ezeket variálta különféle hangnemekben és a szövegek sémáinak szabad cserélgetésével.

A közönség – köztük jó néhány talpig erdész-zöldbe öltözött furcsa szerzet – egy ideig kizárólag a büféasztalokkal volt elfoglalva, majd a koccintgatás és csevegés mellett a zenére is jutott egy kis figyelem. Elismerően bólogattak, amikor felismerték a dalokban az erdőre utaló részeket. Hamarosan kis törzsközönség gyűlt össze a zongora körül, és amikor zárórát hirdettek, alig akarták elengedni Öcsit. Szerencsére a ház gondnoka kérlelhetetlen volt.

Néhány lelkes rajongó kapacitálta Öcsit, hogy tartson velük egy bárba folytatni a bulit, de ő kimentette magát. Bekapott néhány falatot a

büfé maradékaiból, és a lehető leggyorsabban a vendégszobájába menekült.

Megpróbálta összerendezni zilált gondolatait és érzelmeit – mérsékelt sikerrel. Természetesen álmában is Szilvia volt a főszereplő. A vonaton olvasott krimi nyomán Szilviával valamilyen kémhistóriába keveredtek, és felriadva meg volt győződve, hogy Szilvia valóban kém, és ezért ez a nagy titkolódzás. Aztán felébredve egyre kevésbé látta hihetőnek ezt az elméletet.

Hazaérve ígérete egyik felét nem volt nehéz betartania. Nem nagyon volt olyan barátja, akivel megbeszélte volna testi-lelki életét. Árpád ugyan elismerően továbbította a vendéglátók elégedettségét: – Hallom, mégis csak találtál egy estére való anyagot az erdészeknek –, de Öcsi a legcsekélyebb utalást sem tette az ihlet váratlan forrására. Az azonban még sokáig foglalkoztatta, hogy hogyan tudhatna valamilyen garantáltan ártalmatlan módon bármilyen információt szerezni Szilviáról. Használható ötlete azonban nem támadt, és inkább ígérete védelme mögé menekülve elaltatta igyekezetét.

Hónapokkal később egy levél várta a levélszekrényében egy ismeretlen nevű feladótól Győrből. Csodálkozva bontotta fel, és jó néhány sor elolvasása után döbbent rá, hogy a levelet Szilvia írta. Bevallotta, hogy amikor találkoztak, ő már pontosan tudta, hogy néhány hét múlva már Norvégiában lesz. Norvég kollégái segítségével kutatói állás várta őt Trondheimben, a világ egyik legjobb fatudományi intézetében. Öcsi bocsássa meg neki a bizalmatlanságát, de ha nem is az élete, de tudományos pályafutása forgott volna kockán, ha szándékai kitudódtak volna. Azt is tudja, hogy egy „disszidens" levele Öcsit is bajba sodorhatná, ezért kérte meg egy győri ismerősét, hogy továbbítsa a levelét.

Azon a délutánon ő már lélekben az ország, de egy kicsit a saját maga addigi lénye határain kívül érezte magát. Ahogyan akkor ígérte, neki élete végéig fontos emlék marad a találkozásuk, és reméli, hogy Öcsi nem érzi árulásnak a viselkedését.

Nem, nem érezte árulásnak. A levelet még egyszer alaposan elolvasta, azután meggyújtotta, és hamuvá égette. Nem haragból, nem is a bizonyíték eltüntetése céljából, hanem azért, hogy Szilvia emléke oda kerüljön, ahová ő szánta: a lelke legmélyére. Onnan pedig már nem tűntethette el semmi. Azok a blues dallamok és szövegek, amelyeket a soproni erdőben Szilviának rögtönzött, évtizedekig Öcsi legsikeresebb számai lettek. És sohasem tudta őket úgy előadni, hogy ne érezze magán a mosolyt Sapi szemének és szájának a sarkából.